

Ք Ա Ն Ա Ս Յ Ե Ղ Մ Ա Կ Ա Ն

Գ Ի Ր Ճ Ա Կ Տ Ի

Գիրն էր հակսիպ՝ ըլլալ այնպէս,
 Ինչպէս եղար,
 Գիրը զոր դուն լոկ կրնայիր
 Ձնչել իսպառ,
 Ոգորումի, սեղծումի
 Հուրէն սրբուած
 Զիրքերով քու, այնքան ասակ
 Լոյս բունելու:

Մուրին մէջէն լոյսին գացող
 Սուրբի մը պէս,
 Դուն քալել ես համբաներէն
 Քու պատմութեան,
 Պահելով միշտ չափերուդ խոր,
 Տեսիլն աղուոր
 Մեծ գալիքին, մարգրիտն ինչպէս
 Ուսրէին ծոց:

Քանի՜ անգամ, մասներդ լոյսէ,
 Յօրինեցին,
 Նրազներուդ ոսկի թեզանն,
 Որու խորքին՝

Կ'ուրուագծէր պատկերն անհուն
 Ոյն մեծ լեռան,
 Մեր գերութեան ու դժոխքին
 Վերել կախուած:

Անցան դարեր, բայց դուն իզուր
 Հսպասեցիր,
 Մեմին ոսկի դարպասներուն
 Ազատութեան:
 Դեռ կը քալես մանուկ մ'ինչպէս
 Մեսախարխաբ,
 Մրսիդ՝ երկաթն ոստիկներուդ
 Հազարամեայ:

Ճակատագրիդ, ազատութեանդ,
 Դուն այն ասեմ
 Կ'ըլլաս գիտակ, ո՛ր պատմութեան
 Մեծ ողբերգակ,
 Երբ ինքզինքիդ լոկ հաւատաս,
 Նման անոր՝
 Որ կը խրմէ խնկոյներուն՝
 Լոկ իր կենաց:

Ե՛Ղ Ի Վ Ա Ր Դ

